

Po semánjem dnevu.

Émenasta, kakšno reč so počeli otroci v koči na konci vási tistega jutra! Na vse zgodaj so bili na nogah vsi, kar jih je bilo. Celó najmanjše v zibelki jelo je nenavadno za rana brecati in vékati, kakor bi znalo tudi óno, da se je zgodilo tistega dne nekaj posebnega pri hiši. I kaj pa vender? Potrpite, potrpite, vse vam razložim, radovedneži mali!

Lejte, dan poprej je bil v sosednjem trgu semenj. Tudi Košanov oče se je podal tjákaj kupit te in óne stvari. Da je pred odhodom obljubil otrokom, da se ne vrne praznih rok, umeje se samo o sebi. A nad vse jih je bil razveselil z obljubo, da jim kupi na semnji in privéde domóv kravico, ljúbo, lepo kravico, prav takšno, kakeršne so si otroci vže davno želeli. V najprisrčnejšoj radosti in najlepših nadah pričakovali so otroci ves dan óčetovega povratka. A prišel je oče stóprav pod noč, ko so otroci, trudni samih željá, vže počivali v najslajših sanjah.

No, zato so pa zjutraj tako zgodaj zrojili ti mladi, radovedni ponóglavčki!

Prejemši od óčeta vsak svoj semánjski „odpustek,“ vprašali so takój seveda po — kravi. A ni jim bilo dovolj, da jim je oče povedal, da jo je

kupil in prignal, kaj šè: otroci so hoteli vedeti vse natanko, čisto natanko, kakšna je in kakšna. Tako dolgo so prosili, da jim jo je oče moral slednjič pripeljati iz hleva ter privézati ondú sprédaj, da so jo hiteli gledat. Oj, to, to je bilo

nekaj zá-nje! Vsi h kratu so pridrli iz hiše k belki. Celó ona mala stvarca v zibeli ni dala popréj pokoja, da jo je vzdignila mati ter ponesla takisto vèn pred hlevček. In kako so občudovali kravico ti otročički!

„Čisto taka je, kakor sosedova mavra,“ dejala je Tinka ustopivši se belki prav tjá pod gobček.

„Še lepša, lepša,“ popravil je Andrejček, ki je zrl kot ném na lepo živinče. „To jo bomo gonili na pašo!“

„Ahà, na pašo, na pašo, kaj ne, dà, mati?“ pristavila je Nežika, ona tam od záđaj.

„To se ve, da,“ potrdila je mati. — In otroci so bili srečni, neizmerno srečni. Celó Franek — da ga omenim še v tretje — bil je zeló nemiren v materinem naročji ter govoreč in radujoč se po svoje stezal in stezal ročici po kravici toliko

časa, da se je dotaknil njenega ušesa. Potem, seveda, bile so mu izpolnene njegove mlade, morda prve želje. — Jedino Janezka, ki je nosil še pol kitljico, pol hlače, zanimala je manj krava belka, nego li veliki vreči ondù poleg vrat. O njih bi bil rad kaj izvedel, kaj li je oče pripeljal v njih. Kdo vé, če ne rožičev ali sladkorja? Jémenasta, če bi bilo kaj takega! Kar sline so se cedile mlademu sladkosnedenčku, ko je pretipaval vreči — —

Tako so imeli Košánovi otroci vsak svojo zabavo in radost tistega jutra. In ménite li, da jih je mogla mati z lepa sklicati h kosilu? Kaj še! Kar ločiti se niso mogli: Janezek od vréč, óni drugi od kravice — belke. Nò, ali je morda po drugod drugače — po semànjem dnevu?

Mih. Podtrojški.

Prve hlačice.

onček mu je bilo ime, naj vže bode čegaver hoče. Tudi s tem si ne belite svojih glavie, otroci, kolikokrat je vže jedel o Božiči poprtnjak? Majhen je bil takrat, pa je!

Hlač še ni nosil takrat. Čemu tudi? Saj jih tudi niso nosili drugi, ki so bili njegove starosti. Dolga srajčica je tako pripravna za vse. In krilce z naramnicami se tako lahko obleče in sleče. Da je bil le klobuk na glavi! Po tem se poznajo pri nas taki otroci, ali so dečki ali deklice?

Toda vsaka nit ima svoj konec. Tako je bilo tudi s Tončkovo dolgo srajčico in krilcem z naramnicami. Sosedov Anžek je bil njegovih let. In njemu so obljubili, da mu kupijo hlačice, ko skopní sneg in začne drevje cveteti.

Ni čuda, da se je tudi Tončku vzbudila želja po hlačah. Vselej je z nevoljo oblačil in slačil svoje pisano krilce. Nadlegovati je začel zdaj očeta, zdaj mater, da bi mu napravili hlačice, ravno take, kakeršne bode imel sosedom Anžè.

Toda vsaka nova stvar je združena s težavami. Tako je bilo tudi s Tončkovimi novimi hlačami. Zdaj mu je rekel oče: „še premajhen si za hlače!“ Zdaj zopet ga je potolažila mati: „le počakaj, da boš večji!“ Toda Tonček se ni dal potolažiti. Obečal je, da nikdar ne bode razžalil starišev, ako mu napravijo hlačice. Ali oče mu je zopet ugovarjal: „saj jih boš precej ponosil kakor krilce!“ In Tonček obljubi, da bode nosil hlače samó ob nedeljah in praznicih: ob delavnikih pa jih bode shranil in lepo zravnal v materinej skrinji.

Ko pa sneg izkopni po zemlji in začne tički peti po vrtovih, tedaj je Tonček videl, da mora kmalu priti tisti čas, ko bodo píruhe sekali in ž njimi „štručali.“ Želja po hlačah pa se mu je s tem podvojila. V duhu si je predstavljal tisti čas, ko bode hodil v novih hlačah po vási, ljudje pa ga bodo pogledovali, češ: „Lejte, Tonček ima pa hlače!“

In res se mu izpolni vroča želja. Mati mu je rekla neki dan, ko je sedel pri njej ves dopóldne pri kolovratu in se pridno učil molitvic: „No, kadar bode Bog umrl, takrat dobiš hlače in šel bodeš z mano k fari božji grob molit.“